

IZ HOROVA POSLE PONOCI

Hor spasenih

Mi, spaseni,
Iz čijih šupljih kostiju je smrt već svoje
sviraljke krojila,
Po čijim žilama je smrt već svoje gudalo
povlačila —
Naša tela još nariču
Svojom osakaćenom muzikom.
Mi spaseni,
Još uvek visi užad za naše vratove ispletena
Pred nama u plavom vazduhu —
Još uvek se pune peščani satovi
našom kapajućom krvi.
Mi spaseni,
Još uvek nas jedu crvi strave.
Naša zvezda je zakopana u prašinu.
Mi spaseni,
Molimo vas:
Pokazujte nam polako vaše sunce.
Vodite nas od zvezde do zvezde korak po korak.
Dozvolite da život polako ponovo naučimo,
Inače bi mogla pesma jedne ptice,
Punjenje jedne kofe na kladencu
Naš rdavo zapečaćeni strah
da provali
I da nas odnese kao penu —
Mi vas molimo:
Ne pokazujte nam psa koji ujeda —
Moglo bi se zbiti, moglo bi se zbiti
Da se pretvorimo u prašinu —
Pred vašim očima pretvorimo u prašinu.
Šta, zapravo još drži naša tkiva?

Mi, koji smo ostali bez daha,
Čija duša je Njemu iz ponoći poletela
 Davno pre nego što se naše telo spaslo
 U kovčeg trenutka.
Mi spaseni,
Mi stežemo vašu ruku
Mi prepoznamo vaše oko —
Ali nas drži još samo oproštaj,
Oproštaj u prašini
Nas drži zajedno sa vama.

(Sa nemačkog: Julija Najman)

IZ HOROVA POSLE PONOĆI

Hor zvezda

Mi zvezde, mi zvezde
Mi putujući, sjajni, pevajući prah —
Naša sestra Zemlja postala je
 slepa
Ispod svetlećih slika neba —
Postala je jedan krik
Između pevajućih —
Ona, koja beše najčežnjivija
Koja je svoje delo iz praha započela:
 anđele stvarati —
Ona, koja nosi blaženstvo u svojoj tajni
Poput voda koje sobom zlato nose —
Prolivena u noći leži ona
Kao vino na ulicama —
Sumporne žute svetlosti nečastivog skakuću
 po njenom telu.
O zemljo, zemljo
Zvezdo nad zvezdama
Ispunjena tragovima nostalgije
Koji je sam Bog započeo
Zar nema nikoga na tebi koji se seća
 tvoje mladosti?
Nikoga koji će se baciti kao plivač
 u mora smrti?
Zar nije ničija nostalgija sazrela
Da bi se vinuo kao anđeosko leteće seme

Maslačkovog cveta?

Zemljo, zemljo, jesi li ti postala slepa?
Pred sestrinskim očima Plejada
Pred ispitujućim pogledom Velikih kola?
Ruke ubojica da li su Izraelu ogledalo
U njemu je umirući ugledao svoje umiranje —
Zemljo, o zemljo
Zvezdo nad zvezdama
Jednom će se jedno zvezdano telo
zvati ogledalo.
Tada ćeš, o slepa zemljo, ponovo progledat.

(Sa nemačkog: Julija Najman)

SRED BEKSTVA

Sred bekstva
Uspu
Kakav doček —

Uvijen
U maramu vetrova
Sa nogama u molitvi-peska
Koji nikada ne ume
Da kaže amin
Jer mora
Iz peraja u krilo
I dalje —

Bolesni leptir
Uskoro će opet saznati
Za more —
Ovaj kamen
Sa zapisom muve
Dao se meni u ruke —

Umesto zavičaja
Ja držim promene sveta —

(Sa nemačkog: Ivan Ivanji)

PLIMA I OSEKA SVIRAJU AKORD

Plima i oseka sviraju akord
Lovci i lovljeno.
Mnogim rukama

Pokušava se hvatanje, učvršćivanje,
Krv je konac.

Prsti pokazuju rasporede,
Delovi tela se postavljaju
U crteže koji umiru.

Strategija,
Miris patnje —

Udovi na putu u prašinu
I pena čežnje
Nad vodama.

(Sa nemačkog: Ivan Ivanji)

ALI MOŽDA SMO

Ali možda smo
Mi koji smo se
Pušili od greha
Ipak stvorili svemir ushodani
Jezikom svoga daha?

Uvek nanovo
Fanfaru početka oglašavajući
Zrno peska brzinom vetra stvorili
Pre nego što bi svetlost
Nad porođajnim pupoljkom
Embria?

I uvek smo nanovo
Zaokruženi
U tvojim pokrajinama
I kada se ne setimo noći
I dubinama mora
Zubima odgrizemo
Zvezdane misli reči.

Pa ipak oremo njivu
Smrti iza leđa.

Možda su stranputice greha
Kao meteori potajnih dezertiranja
Ipak azbuka oluje
Upisana pored duga —

A ko će znati
Stepene oplodavanja
I kako se setve spasavaju
Iz odvučenih zemaljskih carstava
Za upijanje
Usta svetlosti.

(Sa nemačkog: Ivan Ivanji)